

Este Israel mireasa lui Hristos?

Răspunsuri la întrebări în urma prelegerilor despre Cântarea Cântărilor

Willem Johannes Ouweneel

© SoundWords, Online începând de la: 10.07.2023, Actualizat: 10.07.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Am primit o serie de întrebări referitoare la Cântarea Cântărilor și, deoarece acestea sunt în mare parte de natură generală și fac referire la întreaga carte, aș dori să le tratez într-o prezentare generală a istoriei lui Israel. Am văzut în aceste prelegeri că, pe lângă o aplicație literală și una practică, există și o aplicație profetică. Această aplicație profetică nu este așa cum o găsim în profeții, pentru că acolo găsim o privire de ansamblu istorică a ceea ce va urma. Desigur, o astfel de privire de ansamblu nu este obiectivă în felul în care este o carte de istorie. Duhul lui Dumnezeu este cel care ne comunică aceste lucruri în mod spiritual și ca un îndemn, iar acest lucru este subiectiv. Dar ele sunt mult mai obiective decât Cântarea Cântărilor, pentru că în aceasta vorbesc persoanele care sunt ele însele subiectul evenimentelor. Acolo vorbește mireasa, care este subiectul profeției. Acolo vorbește Mirele, care se va preocupa de poporul Său. Prin urmare, Cântarea Cântărilor poate fi înțeleasă doar dacă o privim pe fundalul previziunilor profetice, așa cum ni le-au dat profeții. Scriptura vorbește despre trei nunți simbolice și aș dori să iau aceste trei nunți ca un ghid pentru o descriere a istoriei lui Israel. Vreau să le privesc din perspectiva pe care o face Cântarea Cântărilor: în relația dintre Dumnezeu și poporul Său, în imaginea relației dintre o mireasă și un mire.

În Ieremia 2 vedem modul în care Dumnezeu și-a stabilit relația cu acest popor. Dumnezeu a răscumpărat poporul în același mod în care cineva cere mâna unei fete pentru a o lua de soție. Citim acolo:

- **Ieremia 2.1-3:** Și cuvântul Domnului a fost către mine, zicând: „Mergi și strigă în auzul Ierusalimului, spunând: Așa zice Domnul: «Mi-aduc aminte de tine, de prietenia tinereții tale, de dragostea ta când erai logodită, când Mă urmai în pustiu, într-un pământ neșemănat. Israel era sfânt pentru Domnul, cel dintâi rod al venitului Său. Toți cei care îl mănâncă sunt vinovați; răul va veni peste ei»”, zice Domnul.

Vedem aici că a existat un timp, de care Dumnezeu își amintește cu bucurie, timpul logodnei. Nu este vorba de timpul în care Ierusalimul era soția lui Dumnezeu, ci de timpul logodnei, care a precedat acest timp și care a început atunci când Dumnezeu l-a chemat pe Israel din Egipt și l-a dus în pustiu. Acesta este timpul la care face aluzie duhul profetic aici. Dumnezeu se gândește la acel timp, pentru că Ieremia a trăit într-o vreme în care poporul se îndepărtase de Dumnezeu. Este ca un bărbat care este abandonat de soția sa și care se gândește cu melancolie la vremea când ea încă îl urma și îl iubea. La fel și Dumnezeu se gândește la vremea când Israel îl urma în pustiu. El uită tot ceea ce l-a făcut Israel în pustiu. El se gândește doar la prima afecțiune, care a existat între El și acel popor și la modul în care i-a ucis pe toți dușmanii lor. Dar acela nu era încă momentul în care Ierusalimul a devenit soția lui Dumnezeu. Poporul nici măcar nu fusese încă adus la Ierusalim. În Exodul 15, imediat după ce au fost eliberați prin Marea Roșie, ei spun deja că se suie la muntele moștenirii lui Dumnezeu, la locașul Său sfânt. Destinația finală a călătoriei prin pustiu (este foarte important să se constate acest lucru în Exodul 15) este Muntele Sionului, nu doar țara, ci un munte și un loc sfânt, al cărui nume și locație nu le erau încă cunoscute. Era un loc despre care Dumnezeu spune în Deuteronomul 12 că ei vor trebui să îl caute în țară. Dar, prin credință și călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, ei l-au văzut în avans. Acesta este timpul nupțial, timpul logodnei.

În Ezechiel 16 vedem cum Ierusalimul era mai întâi mireasa și apoi a devenit soția lui Dumnezeu. La fel ca în Ieremia, în Ezechiel Dumnezeu se referă la trecut, pentru a arăta cum era în trecut și ce binecuvântări a dat poporului și cetății. El vrea să scoată în evidență clar contrastul cu starea lor stricată din prezent. În Ezechiel 16 se spune:

- **Ezechiel 16.1-3:** Și cuvântul Domnului a fost către mine, zicând: „Fiu al omului, fă cunoscut Ierusalimului urâciunile lui și spune-i: Așa zice Domnul Dumnezeu Ierusalimului: «Originea ta și nașterea ta sunt din țara canaanitilor. Tatăl tău a fost un amorit și mama ta, o hetită.

Aceasta era descendența cetății. Ierusalimul era *una* dintre cetățile împăraților Canaanului, după cum găsim aceasta în timpul lui Iosua, când Adoni-Țedec era împăratul acestei cetăți. Iebusiții, o seminție canaanită, care avea să fie nimicită de Dumnezeu, au fost ultimii locuitori ai acestui oraș.

- **Ezechiel 16.4:** Și, la nașterea ta, în ziua în care te-ai născut, nu ți s-a tăiat buricul, nici n-ai fost spălată în apă, pentru curățire; n-ai fost tratată cu sare și n-ai fost înfășată în scutece.

Toate acestea sunt expresii spirituale, care arată ce a făcut Dumnezeu mai târziu cu această cetate și ce face El cu fiecare păcătos, de altfel. Răscumpărarea este comparată aici cu „tăierea buricului”, care indică nașterea unui copil. „Spălat în apă” reprezintă curățirea, „tratată cu sare” este un tratament împotriva stricăciunii. Dumnezeu continuă:

- **Ezechiel 16.5,6:** Ochiul nimănui nu s-a îndurat de tine să-ți facă ceva din acestea, să aibă milă de tine. Ci ai fost aruncată în câmp deschis, atât de dezgustătoare le era viața ta, în ziua în care ai fost născută. Și Eu am trecut pe lângă tine și te-am văzut tăvălindu-te în sângele tău și ți-am zis în sângele tău: «Trăiește!» Da, ți-am zis în sângele tău: «Trăiește!»

A venit un moment în istoria Ierusalimului când Dumnezeu a chemat la viață acea cetate. Este ca în Romani 7 cu un păcătos care a primit o viață nouă de la Dumnezeu, dar care nu a ajuns încă la eliberarea despre care Romani 8 spune că nu există condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus. Avem aici începutul relației lui Dumnezeu cu Ierusalimul. Acest fapt a avut loc în timpul lui Melhisedec, primul împărat al Ierusalimului. Citim despre el că se afla în Ierusalim ca slujitor al lui Dumnezeu, ca preot al Dumnezeului Celui Preaînalt. Aceasta a fost o perioadă în care exista viață în Ierusalim, dar nu exista încă o legătură solidificată între această cetate și Dumnezeu, adică Dumnezeu nu alesese încă această cetate mai mult decât toate cetățile de pe pământ. Urmează apoi versetele de la 7 la 14:

- **Ezechiel 16.7-14:** Te-am făcut să te înmulțești ca iarba câmpului. Și ai crescut și te-ai făcut mare și ai ajuns podoaba podoabelor. Ți s-au rotunjit sânii {am cunoscut deja semnificația: a ajunge la statura spirituală de om mare și la maturitate spirituală} și ți-a crescut părul [aceasta este o imagine a supunerii acestei cetăți față de Dumnezeu], dar erai goală și neînvelită. Și am trecut pe lângă tine și te-am văzut și, iată, timpul tău era timpul dragostei. Și Mi-am întins poalele peste tine și ți-am acoperit goliciunea și M-am

jurat ție și am intrat în legământ cu tine», zice Domnul Dumnezeu; «și ai ajuns a Mea. Și te-am spălat cu apă și ți-am spălat de tot sângele de pe tine și te-am uns cu untdelemn. Și te-am îmbrăcat cu haine brodate și te-am încălțat cu sandale din piele de vițel de mare și te-am încins cu in subțire și te-am acoperit cu mătase. Și te-am gătit cu podoabe și ți-am pus brățări la mâini și un lăntșor la gât. Și ți-am pus un inel în nas și cercei în urechi și o cunună frumoasă pe cap. Și ai fost împodobită cu aur și cu argint și veșmintele tale erau de in subțire și de mătase și erau brodate. Ai mâncat floarea făinii și miere și untdelemn și te-ai făcut foarte, foarte frumoasă, și ai ajuns o împărăție. Și ți s-a dus faima printre națiuni pentru frumusețea ta, pentru că ea era desăvârșită prin podoabele Mele pe care le-am pus pe tine», zice Domnul Dumnezeu.

Vedem deci că, după ce Dumnezeu a adus viața în Ierusalim, cetatea trebuia să ajungă la maturitate spirituală, la stadiul în care Dumnezeu a avut milă de ea. Acest stadiu a fost atins doar atunci când omul după inima lui Dumnezeu a devenit împărat peste Israel. Când Dumnezeu l-a pus peste tot poporul, a sosit timpul pe care Dumnezeu îl anunțase în Deuteronomul 12 și pe care poporul îl anunțase în Exodul 15: locul în care Dumnezeu va locui în mijlocul poporului Său urma să fie făcut cunoscut. David a eliberat cetatea se sub puterea iebusiților. A venit timpul dragostei, iar Dumnezeu a avut milă de această cetate și a făcut din ea „cetatea Marelui Împărat” (Psalmul 48.2). Acesta nu era David, ci este Fiul Său, Mesia. Dar din momentul în care David a venit în cetate și și-a construit acolo palatul și, mai ales, din momentul în care David a adus chivotul din casa lui Obed-Edom la Ierusalim, casa lui David a fost legată de nezdruccinat de casa Domnului, iar acestea două, la rândul lor, de cetatea Ierusalim. Vedem acest lucru foarte clar în Psalmi, mai ales în Psalmul 132, unde citim că cetatea lui David este cetatea pentru eternitate, în care Dumnezeu Își va găsi odihna aici pe pământ, atât timp cât există pământul actual. Așadar, din acel moment, când David a adus chivotul în cetate și a locuit el însuși acolo, Ierusalimul este soția lui Dumnezeu. Acela a fost timpul dragostei. Dumnezeu Și-a întins aripile peste ea (Ezechiel 16.8), așa cum a făcut Boaz cu Rut, după ce ea l-a rugat și a acceptat astfel să devină soția lui (Rut 3.9). Astfel, și Dumnezeu Și-a întins aripile asupra Sionului, l-a răscumpărat și l-a dobândit pentru Sine ca soție.

Am spus însă că atât Ieremia, cât și Ezechiel consemnează acest prim timp al logodnei, această legătură între Dumnezeu și cetatea Ierusalim, pentru a indica starea din vremea *Ior*, când Ierusalimul se îndepărtase de Dumnezeu. Atunci când comparăm această stare cu timpul nupțial dintre Dumnezeu și cetate, înțelegem ce a însemnat această abatere a lui Israel pentru inima lui Dumnezeu. Era curvie. Era o legătură cu dumnezei străini și cu popoare străine, o îndepărtare de Dumnezeu. Găsim acest lucru în Cântarea Cântărilor 1.6, unde mireasa spune că, în calitate de păzitoare a viilor, nu și-a îngrijit propria vie. Ierusalimul nu a fost la înălțimea misiunii sale și a stricat totul într-un mod detestabil înaintea lui Dumnezeu. De aceea, Dumnezeu a trebuit să Se despartă radical de acest popor, după ce el a stricat totul. A fost pusă o întrebare referitoare la acest subiect, așa că vreau să intru în detalii.

În Osea 2, Dumnezeu vorbește poporului despre acest lucru. Știm din Maleahi 2.16, printre altele, că Dumnezeu urăște despărțirea în căsnicie (divorțul). Dar există un lucru care este o urâciune și mai mare pentru Dumnezeu, care lezează căsnicia în esența ei: curvia. Așadar, deși El urăște divorțul, atunci când Israel era complet stricat de o curvie dezgustătoare, El a

trebuie să Se despartă de acel popor. Găsim acest lucru în mod clar în Osea 2.2-5, unde Dumnezeu spune:

- **Osea 2.2-5:** Acuzați pe mama voastră, acuzați! pentru că ea nu este soția Mea și Eu nu sunt soțul ei; și să depărteze curviile ei de la fața ei și faptele ei de adulter ei dintre sânii ei, ca să n-o dezbrace de tot și s-o las ca în ziua în care s-a născut și s-o fac asemenea unui pustiu și s-o fac asemenea unui pământ uscat și s-oucid prin sete. Și nu Mă voi îndura de copiii ei, pentru că sunt copii din curvie. Pentru că mama lor a comis adulter; cea care i-a zămislit a făcut fapte de rușine. Pentru că a zis: «Voi merge după iubiții mei, care-mi dau pâinea mea și apa mea, lâna mea și inul meu, untdelemnul meu și băutura mea».

În Cântarea Cântărilor am văzut de mai multe ori că mama este Israel, așa cum l-a văzut Dumnezeu inițial. Despre acest popor, din care Dumnezeu a crescut copiii, pe care urmează să îi cunoaștem, El spune categoric că nu mai este soțul lui și că el nu mai este soția Lui. Știu bine (și voi reveni asupra acestui aspect imediat) că în viitor Dumnezeu va uni din nou acest popor cu El, dar este la fel de sigur că acum el *nu* mai este soția lui Dumnezeu. Înșuși faptul că va mai fi o altă nuntă în viitor dovedește acest lucru. Dacă ar sta și ar rămâne sub disciplină ca soție a Lui, nu ar mai fi nevoie de o nouă nuntă, atunci când Domnul Isus va veni din nou pe pământ.

Dovada acestui lucru se găsește în Ieremia 3, unde vedem că Dumnezeu a confirmat despărțirea Sa de acest popor, dându-i o scrisoare de divorț. Știm din Vechiul Testament că Legea lui Moise îi permitea unui bărbat să-și lase soția cu condiția să-i dea o scrisoare de despărțire (Deuteronomul 24.1). Dar mai știm și că Domnul Isus spune în Matei 5 și 19 că acest lucru s-a întâmplat din cauza împietririi inimii lor și că, în realitate, Dumnezeu nu poate recunoaște alt motiv de despărțire decât doar curvia, care atinge căsătoria în esența ei. Astfel, Dumnezeu a respins aici poporul după ce acesta s-a îndepărtat de El prin curvie, urmând idolii. În versetul 1 citim:

- **Ieremia 3.1:** Se zice: «Dacă un bărbat își lasă soția și ea pleacă de la el și ajunge a altui bărbat, se va mai întoarce el la ea?» N-ar fi țara aceea cu totul întinată? Dar tu ai curvit cu mulți iubiți; totuși întoarce-te la Mine”, zice Domnul.

Aici, Dumnezeu spune mai întâi că nu se comportă ca alți bărbați, căci pentru El este un lucru îngrozitor când bărbații, ale căror soții au comis adulter, își alungă soțiile fără să se gândească de două ori, fără să le acorde timp pentru har, restaurare și iertare. Cine a pledat mai mult decât Dumnezeu pentru ca poporul să se pocăiască și să se întoarcă? Dar a venit momentul despre care citim în versetele 6-10:

- **Ieremia 3.6-10:** Și Domnul mi-a zis în zilele împăratului Iosia: „Ai văzut ce a făcut necredincioasa Israel {acestea sunt cele zece seminții}? A mers pe orice munte înalt și sub orice copac verde și acolo a curvit. Și ziceam: după ce a făcut toate aceste lucruri, se va întoarce la Mine. Dar nu s-a întors. Și sora ei cea vicleană, Iuda, a văzut. Și am văzut că, deși pentru toate lucrurile în care a comis adulter necredincioasa Israel am alungat-o și i-am dat un act de despărțire, totuși vicleana Iuda, sora ei, nu s-a temut, ci s-

a dus și a curvit și ea. Și a fost așa: prin faima curviei ei, a întinat țara și a comis adulter cu piatra și cu lemnul {adică s-a dusa după idoli din piatră și din lemn}. Și, cu toate acestea, vicleana Iuda, sora ei, nu s-a întors la Mine cu toată inima ei, ci cu prefăcătorie”, zice Domnul.

Așadar, aflăm aici că, în orice caz, Dumnezeu a dat celor zece seminții o scrisoare de despărțire de El și că, de când au fost duse de asirieni în captivitate, El nu le mai poate recunoaște ca parte a poporului Său.

Citim în Ezechiel 23 despre cele două surori, Israel și Iuda, numite acolo Ierusalim și Samaria după capitalele lor, fiice ale *unei singure mame*. Mama este Israel. Ea a produs două fiice, împărăția celor zece seminții și împărăția celor două seminții. Dumnezeu a divorțat de amândouă; în ceea ce privește Iuda, găsim acest lucru în Isaia 50. În acest caz trebuie să ținem cont de faptul că acolo se vorbește despre momentul viitor, când Dumnezeu va reprimi Sionul. Acolo se spune în versetul 1:

- **Isaia 50.1:** Așa zice Domnul: „Unde este scrisoarea de despărțire a mamei voastre, cu care am alungat-o? Sau căruia dintre creditorii Mei v-am vândut? Iată, pentru nelegiuirile voastre ați fost vânduți și pentru fărădelegile voastre este alungată mama voastră!

Aceasta înseamnă că în momentul în care Dumnezeu va lăsa poporul să se întoarcă la El, El va spune: „Unde este scrisoarea de despărțire?” El a anulat atunci, ca să spunem așa, scrisoarea de despărțire. Dar nu trebuie, după părerea mea, să tragem concluzia din acest verset că El nu i-a dat o scrisoare de despărțire în acel moment. El vorbește aici despre „scrisoarea de despărțire, cu care am alungat-o”, iar la sfârșitul acestui verset El spune: „pentru fărădelegile voastre este alungată mama voastră”. El a trebuit să-i dea o scrisoare de despărțire, atunci când nu a mai putut să o recunoască. Acest lucru a devenit realitate odată cu captivitatea babiloniană. Dar, în același mod, El va anula în viitor acea scrisoare de despărțire, când va reuni Sionul cu Sine. Nu trebuie să minimalizăm niciunul dintre aceste fapte. Nu trebuie să uităm că în prezent Sionul nu este soția lui Dumnezeu și nici nu trebuie să uităm că această cetate va redeveni soție în viitor.

Așadar, vedem în aceste pasaje că între Dumnezeu și Sion a avut loc o despărțire din cauza curviei lui. Atunci când o femeie este infidelă soțului ei, există de fapt două laturi ale acestui act rău. Pe de o parte, ea a avut părtășie cu cineva cu care nu era căsătorită. Aceasta înseamnă curvie, așa cum a făcut poporul mergând după idoli. Dar al doilea rău este de fapt mai rău, și anume, ceea ce i-a făcut celui cu care era căsătorită, și anume ceea ce l-a făcut poporul lui Dumnezeu, în special lui Mesia, în care Dumnezeu a venit la ei. Păcatele poporului lui Israel sunt duble, și dublu este, așadar, motivul pentru care Dumnezeu a divorțat de acest popor. Primul motiv este idolatria, iar al doilea este respingerea lui Mesia. Găsim acest lucru și în a doua parte a cărții lui Isaia. În Isaia 40-48 găsim relația lui Israel cu idoli, iar în Isaia 49-57 relația lui Israel cu Mesia. Este foarte important să vedem că al doilea motiv pentru care Dumnezeu a respins acest popor și Ierusalimul a fost pustiit pentru a doua oară (în 70) este că l-au respins pe Mesia.

Dovada pentru aceasta o găsim în Isaia 54. Capitolul 53 precedent conține cheia pentru a

Înțelege primele versete foarte frumoase din Isaia 54. Căci Israel nu va experimenta împlinirea capitolului 54 până când nu va rosti mai întâi mărturisirea din capitolul 53 și nu va recunoaște că Cel pe care L-a respins a murit pentru păcatele *sale* și că Robul suferind al Domnului a fost Cel trimis de Dumnezeu. Numai atunci când se va întoarce la Dumnezeu cu pocăință și își va mărturisi infidelitatea față de El, pe care i-a arătat-o prin respingerea Slujitorului Său, numai atunci Dumnezeu va putea avea din nou milă de popor, așa cum un soț nu-și poate accepta din nou soția infidelă decât după ce aceasta și-a mărturisit păcatele față de el. Doar atunci putem înțelege primele versete din Isaia 54:

- **Isaia 54.1:** „Bucură-te, cea sterilă, tu, care nu nașteai! Izbucnește în cântare de bucurie și scoate strigăte de bucurie, tu, care nu ai fost în durerile nașterii! Pentru că mai mulți sunt fiii celei părăsite decât fiii celei măritate”, zice Domnul.

Sionul era în trecut soția lui Dumnezeu și a avut mulți copii spirituali în acest timp. Dar în tot timpul în care Sionul a fost soția Domnului, ea nu a avut atâția copii câți are acum, în acest timp în care este respinsă de Dumnezeu. Vom vedea sensul mai profund al acestui lucru în Galateni 4. În timpul prezent, Sionul nu este soția lui Dumnezeu. Ea este acum cea singură, o văduvă, o femeie fără soț. Dar în acest timp se va întâmpla miracolul ca ea, care acum este văduvă, să aibă mai mulți copii (nu numai din Israel, ci din toate popoarele pământului) decât a avut vreodată în timpul în care era soția lui Dumnezeu. Aceasta este binecuvântarea lui Dumnezeu, pe care o dă acestei cetăți în ciuda infidelității ei. Apoi continuă să spună:

- **Isaia 54.2-10:** Lărgeste-ți locul cortului, și ei să întindă acoperământul locuințelor tale; nu cruța, lungește-ți funiile și întărește-ți țăruii. Pentru că te vei întinde la dreapta și la stânga, și sămânța ta va stăpâni națiunile, și va face să fie locuite cetățile pustiite. Nu te teme, pentru că nu te vei rușina, nici nu vei roși; pentru că nu vei fi dată de rușine. Pentru că vei uita rușinea tinereții tale și nu-ți vei mai aduce aminte de disprețul văduviei tale. Pentru că Cel care te-a făcut este soțul tău {Același, care în Osea 2 a spus: „Eu nu sunt soțul tău”, spune aici: „Cel care te-a făcut este soțul tău”}: Domnul oștirilor este Numele Lui și Sfântul lui Israel este Răscumpărătorul tău. El Se va numi Dumnezeu în tregului pământ. „Pentru că Domnul te-a chemat ca pe o soție părăsită și întristată în duh și ca pe o soție din tinerețe, care a fost alungată”, zice Dumnezeul tău. „Te-am părăsit pentru o scurtă clipă, dar te voi aduna cu mari îndurări. În revărsarea mâniei Mi-am ascuns fața de tine pentru o clipă, dar Mă voi îndura de tine cu o bunătate eternă”, zice Domnul, Răscumpărătorul tău. „Pentru că aceasta este pentru Mine ca apele lui Noe, când am jurat că apele lui Noe nu vor mai trece peste pământ: așa am jurat, că nu Mă voi mai mânia pe tine, nici nu te voi mai muștra. Pentru că munții se vor muta și dealurile se vor clătina, dar bunătatea Mea nu se va muta de la tine, nici legământul Meu de pace nu se va clătina”, zice Domnul, Cel care Se îndură de tine.

Vedem că intervalul dintre momentul în care Sionul a fost alungat și cel în care este primit din nou este pentru Dumnezeu doar puțin timp, o clipă. „Te-am părăsit pentru o scurtă clipă, dar te voi aduna cu mari îndurări”. Acest lucru se poate întâmpla doar atunci când poporul lui Israel se va pocăi de ceea ce l-a făcut lui Mesia. Citim acest lucru și în Mica 4 și 5, unde am văzut deja că cetatea va intra într-un mare necaz din cauza a ceea ce l-a făcut lui Mesia și că Dumnezeu a trebuit să îl pună la o parte pentru o vreme. În Mica 5 citim:

- **Mica 5.1:** Acum, strânge-te în cete, fiică a cetelor {acesta este asirianul, pe care Dumnezeu îl cheamă să asedieze cetatea: vezi Mica 5.5)! El a pus asediu împotriva noastră {răspunde poporul}; ei vor lovi {spune profetul apoi} pe judecătorul lui Israel cu o nua peste obraz.

Acesta este motivul necazului prin care va trece poporul: ei L-au lovit pe Judecătorul lui Israel. Mica 5.2,3 arată cine este Judecătorul, astfel încât fiecare israelit să îl poată recunoaște:

- **Mica 5.2,3:** „Și tu, Betleeme, Efrata, deși ești mic între miile lui Iuda, din tine Îmi va ieși cel care va fi Stăpânitor în Israel, ale cărui origini sunt din vechime, din zilele eternității”. De aceea {se referă la Mica 5.1, pentru că L-au lovit pe Judecătorul lui Israel} îi va lăsa {Dumnezeu} până la timpul când cea care este în dureri va naște, iar rămășița fraților săi se va întoarce la fiii lui Israel.

Așadar, Dumnezeu a lăsat poporul în voia sorții, pentru că L-au lovit pe Judecătorul lui Israel pe obraz, dar o face până la momentul în care „ea” va naște. Pentru că atunci Israel va naște în mare durere o rămășiță, de care Dumnezeu va avea milă. Atunci ei îl vor accepta pe Judecătorul lui Israel, Cel care a ieșit din Betleem-Efrata, ca fiind Mesia al lor.

Deci acum, și aici vreau să ajung, am ajuns la o perioadă intermediară, în care Sionul este pus la o parte ca o văduvă. Dumnezeu a trebuit să Se retragă de la el, iar Domnul Isus a fost respins ca Împărat de către această cetate și El a călătorit „într-o țară îndepărtată”, pentru a primi acolo o Împărăție pentru Sine (Luca 19.12). Ne-am putea întreba: între timp, oare Dumnezeu nu are nimic pe acest pământ? Dumnezeu a împrăștiat Israelul, El nu mai poate recunoaște Ierusalimul și nu mai poate locui acolo pe pământ. Nu mai are Dumnezeu nici măcar o singură mărturie înaintea feței Sale aici pe pământ? Ba da, Dumnezeu are o mărturie. Pentru a înțelege acest lucru, trebuie să citim Isaia 8, unde vedem cum, în ciuda faptului că Israel L-a respins pe Dumnezeu și Dumnezeu L-a respins pe Israel, există încă o mărturie pe acest pământ.

- **Isaia 8.13,14:** Pe Domnul oștirilor, pe El să-L sfințiți, și El să fie temerea voastră, și El să fie înfricoșarea voastră. Și El va fi locaș sfânt și piatră de poticnire și stâncă de cădere pentru amândouă casele lui Israel, cursă și laț pentru locuitorii Ierusalimului.

În Romani 9.33 vedem clar aplicarea acestui verset. Este vorba despre Domnul Isus, care a mers la Ierusalim ca Domnul și în același timp a fost aici pe pământ ca slujitor al Domnului, unde a devenit „o piatră de poticnire și o stâncă de cădere” pentru locuitorii Ierusalimului. Într-adevăr, știm cum s-a poticnit Ierusalimul de această piatră și cum ea, soția lui Dumnezeu, a devenit cetatea pe care Apocalipsa 11.8 o numește „cetatea cea mare”, „în care a fost răstignit și Domnul ei”. Acolo a fost răstignit Cel care a venit la ea ca Mire. El Se prezentase poporului Său, spunând: „Se pot întrista însoțitorii mirelui, în timp ce mirele este cu ei?” (Matei 9.15). Ar fi trebuit să fie un moment de bucurie pentru popor, dar același Mire a devenit o piatră de poticnire pentru Ierusalim, peste care au căzut. De aceea, Isaia 8.15 spune: „mulți dintre ei se vor poticni, și vor cădea, și vor fi sfărâmați, și vor nimeri în cursă, și vor fi prinși”. Aceasta s-a întâmplat. Însuși Domnul Isus a anunțat în Matei 24 că o judecată teribilă va veni asupra acelei cetăți și că Templul, cu care se laudau, va fi dărâmat. Mulți au fost luați în

captivitate; mulți au fost răstigniți în jurul porților Ierusalimului. Mulți, așa cum anunțase deja Moise în Deuteronomul 28.68, au fost duși pentru a fi comercializați ca sclavi în Egipt. Aceasta este consecința faptului că L-au lovit pe Judecătorul lui Israel peste obraz.

Dar apoi vine miracolul:

- **Isaia 8.16-18:** „Leagă mărturia, pecetluiește legea între ucenicii {Cuvântul lui Dumnezeu a devenit o carte pecetluită pentru popor, așa că ei nu înțeleg ce are de spus Dumnezeu în timpul de acum. Un vâl este așternut peste popor} Mei”. Și eu {spune profetul ca imagine a lui Mesia lepădat} Îl voi aștepta pe Domnul, care își ascunde fața de casa lui Iacov, și în El mă voi încrede. Iată, eu și copiii pe care mi i a dat Domnul, suntem semne și minuni în Israel, de la Domnul oștirilor care locuiește pe muntele Sion.

După ce Ierusalimul L-a respins pe Mesia, El spune: Mă retrag din această cetate, dar voi mai avea copii pe pământ și ei Îmi vor fi martori aici, în locul Ierusalimului. - Pentru faptul că mai există încă credincioși aici pe pământ, din Israel și chiar din alte popoare, este o mărturie puternică pentru Ierusalim că Dumnezeu este credincios și rămâne Același, că dacă nu-Și poate împlini promisiunile față de Ierusalim, le va împlini față de alții, chiar și față de cei din alte popoare. Există o mărturie aici, pe pământ, pentru această cetate, pentru ca ei să fie provocați la gelozie (așa cum spune Pavel în Romani 9-11) prin cei care au venit acum la credință. Așadar, Dumnezeu are o mărturie pe pământ pentru a salva pe unii dintre toți cei asupra cărora Domnul a pus o acoperitoare. Acest lucru ne este prezentat aici, în Isaia 8; vezi ca dovadă Evrei 2.9-13.

Este bine să reflectăm asupra faptului că și noi facem parte din această mărturie pământească. Nu numai că aparținem Adunării cerești, dar suntem și supuși ai Împărăției cerurilor în forma ei actuală pe pământ. Aceasta este în special tema din Evanghelia după Matei. În această Evangheliie îl vedem mai întâi pe Domnul Isus venind la poporul Său ca un Mire, pentru a le aduce pace și bucurie. Cu toate acestea, în Matei nu este menționată mireasa, deoarece mireasa L-a respins. Matei 9 arată starea în care era mireasa: ea era ca fiica cea mică a lui Iair, care era pe moarte și care va fi înviată de Domnul doar în viitor. Dar Mirele Însuși era prezent, și acesta era Domnul Isus. Ca Mesia, El era Împăratul, Mirele împărătesei, cetatea Ierusalim. Și în Matei 22 se vorbește, de asemenea, despre o nuntă, la care Domnul Isus este Mirele, dar unde, de asemenea, mireasa nu este numită, deoarece a fost pusă la o parte. Israel a fost pus la o parte de Dumnezeu și de aceea Împărăția cerurilor a luat o altă formă. În Matei 22.2 citim: „Împărăția cerurilor *se aseamănă* ...”. Nu mai era Împărăția așa cum a anunțat-o Domnul când a venit aici pe pământ. Dacă Împărăția ar fi fost acceptată așa cum a anunțat-o El, atunci oamenii L-ar fi acceptat ca Împărat și El ar fi instaurat Împărăția păcii pe pământ printre ei. Dar când poporul nu a vrut, Împărăția trebuia în mod necesar să-și schimbe forma, căci El v-a călători „în afara țării” ca Împărat, lăsând Împărăția în mâinile oamenilor (compară cu Matei 25.14,15). Va lua astfel naștere o Împărăție foarte ciudată: o Împărăție al cărei Împărat este absent și ai cărei supuși inițiali, Israel, îl respinseseră pe acest Împărat. Iată de ce se spune: „Împărăția cerurilor *se aseamănă* cu un împărat care a făcut nuntă fiului său” (Matei 22.2). Această nuntă nu este nunta Adunării. Adunarea ca atare nu își are deloc locul în parabolele Împărăției cerurilor. Este nunta Împăratului, iar Împăratul nu se căsătorește cu Adunarea, ci cu Ierusalimul. Domnul Isus, ca

Mesia, este Mirele cetății pământești Ierusalim. Mireasa nu este numită aici, dar este vorba despre cine vor fi invitații. Dumnezeu a pregătit o nuntă pentru Fiul Său și a trimis slujitorii Săi să-i cheme pe cei invitați la nuntă, dar aceștia nu au vrut să vină. Cei invitați inițial (israeliții) au refuzat invitația și i-au ucis pe slujitorii împăratului (Faptele apostolilor 7). De aceea citim în Matei 22.7: „Și împăratul s-a mâniat și a trimis armatele sale, i-a omorât pe ucigașii aceia și le-a ars cetatea”. Dumnezeu a răspuns la refuzul lor prin incendierea Ierusalimului în anul 70, punând astfel capăt Israelului ca națiune. Apoi vedem că forma Împărăției cerurilor este într-adevăr schimbată, deoarece împăratul spune: „Nunta este gata, dar cei invitați n-au fost vrednici. Mergeți deci la răspântiile drumurilor și, pe câți îi veți găsi, invitați-i la nuntă” (Matei 22.8,9). După ce Ierusalimul a respins mântuirea lui Dumnezeu, se merge până la marginile pământului. Astfel, înțelegem că Ierusalimul are mult mai mulți „copii” în această perioadă de timp, decât a avut vreodată în Vechiul Testament, când cetatea aceasta era încă soția lui Dumnezeu. În această perioadă, Dumnezeu își dobândește copiii din toate popoarele pământului și îi consideră ca aparținând Ierusalimului.

În Matei 25, se vorbește pentru a treia oară despre Mire. Și acolo are același înțeles ca în Matei 9 și 22. Și în privința aceasta s-a pus o întrebare, așa că aș dori să intru în detalii.

- **Matei 25.1:** Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna {să observăm din nou cuvântul, se va asemăna”; și aici Împărăția este văzută în forma ei schimbată, după ce Israel a respins-o} cu zece fecioare care, luându-și candelile, au ieșit în întâmpinarea mirelui.

Cine este mirele aici? Nu gândesc mulți, în mod inconștient, pentru că nu citesc suficient de atent, că este vorba despre Mirele Adunării? Dar aici nu este vorba deloc despre Adunare, ci despre Împărăția Cerurilor. Dacă vrei neapărat să vezi aici Adunarea, atunci în imaginea celor cinci fecioare înțelepte. Aceștia sunt creștinii, care au cu adevărat un delemn în candelile lor și, prin urmare, au Duhul Sfânt. Aceasta este Adunarea. Nu aceste cinci fecioare sunt cele care se căsătoresc cu mirele; ele se numără printre cele invitate la nuntă, așa cum am citit în Matei 22. Ele sunt invitate, dar nu sunt mireasa; mireasa nu este menționată deloc aici, pentru că mireasa (Sionul) este pusă la o parte. Dar când Mirele vine pe pământ, Mireasa este desigur acolo. Mireasa nu poate fi alta decât cea care a fost dintotdeauna: cetatea Ierusalim. Când vine vorba de Împărăție, este vorba despre acest pământ. Este o Împărăție cerească, dar pe pământ. Când este vorba de Împăratul pământului, împărăteasa trebuie să fie Ierusalimul. Nu cumva am neglijat puțin acest gând? Când ne gândim la revenirea Domnului, ne gândim la momentul în care El va lua Adunarea la Sine și va celebra nunta Mielului în ceruri. Aceasta este cea de-a doua nuntă despre care vorbește Scriptura, când Domnul Isus, în calitate de Miel (nu de Împărat), se va uni cu mireasa cerească, Adunarea (Apocalipsa 19.6-9). Este așa, că și noi iubim arătarea Domnului, așa cum spune 2. Timotei 4.8? Deci nu numai venirea Lui, când va lua Adunarea la Sine, ci și arătarea Lui aici pe pământ, când își va lua drepturile și va fi în sfârșit recunoscut aici pe pământ de Sion ca Împărat în Împărăția Sa, iar națiunile pământului vor urca la El în Ierusalim? Iubim și noi arătarea Lui? Numai atunci avem caracterul acelor cinci fecioare, care au dorit să-L întâlnească pe Mire pe drumul spre casa miresei, să-L urmeze acolo și să se alătore sărbătorii de acolo. Este aceasta și așteptarea noastră, să-L urmăm atunci când Se va întoarce din cer pe acest pământ și va celebra nunta aici ca Împărat? Îl așteptăm pe El să Se alătore Ierusalimului, iar noi să fim oaspeții fericiți? Nu numai că noi așteptăm să mergem la casa Tatălui, dar, atunci când ne

dăm seama că suntem supuși ai Împărăției cerurilor, așteptăm și să ne întoarcem pe acest pământ cu Mirele (căci sala de nuntă a Împăratului nu este în cer, ci aici pe pământ), când El se va lega aici cu cetatea Ierusalim.

Găsim acest lucru și în Luca 12.36, care este, de asemenea, un verset care este foarte des înțeles greșit. Citim începând cu versetul 34:

- **Luca 12.34-36:** Pentru că, unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră. Mijlocul să vă fie încins, și luminile aprinse; și voi fiți asemenea oamenilor care-l așteaptă pe stăpânul lor, oricând se va întoarce de la nuntă, ca, atunci când va veni și va bate, să-i deschidă îndată.

Aici nu este vorba despre rămășița lui Israel, ci despre creștini, ceea ce reiese clar din context. Deosebit de remarcabil este versetul 36: „oricând se va întoarce de la nuntă, ca, atunci când va veni și va bate, să-i deschidă îndată”. Dacă se spune că aici este vorba despre rămășița credincioasă, ar trebui să presupunem că rămășița așteaptă până când Domnul Isus se va întoarce pe pământ de la nunta Mielului din cer. Însă, ce știe rămășița despre nunta Mielului? Deci, poate fi *așteptarea* lor, că El se va întoarce de la această nuntă? Îl cunosc ei ca fiind Mirele Adunării? Și, în al treilea rând, este Adunarea ca mireasă legată de ideea principală din Luca 12? Dar dacă presupunem că aici este vorba despre creștinii credincioși, atunci ar trebui să concluzionăm că noi, ca și credincioși, așteptăm pe pământ până când Domnul Isus se va întoarce de la nuntă. Nici acest lucru nu este plauzibil, deoarece nu există nicio nuntă înainte ca Domnul Isus să Se întoarcă pentru a lua Adunarea. Soluția nu poate fi decât că există o greșeală în traducere. Într-adevăr, mulți frați au semnalat deja acest lucru. Micul cuvânt „de la” din textul de bază este „din” cu sensul de „din cauza” sau „în vederea”. Noi suntem oamenii, care Îl așteaptă pe Domnul lor, în vederea nunții, care va fi celebrată atunci când El se va întoarce. Aceasta face parte din așteptarea creștinului. Este același gând ca în Matei 25. Noi așteptăm, ca supuși ai acestei Împărății de pe pământ, momentul în care Domnul Isus se va întoarce pe acest pământ. Este adevărat că suntem luați în cer pentru acest lucru mai înainte, dar acest lucru nu contează. După aceea ne vom întoarce pe pământ cu El (1. Tesaloniceni 3.13; 4.14; Coloseni 3.4; Apocalipsa 19.14) pentru a sărbători nunta Împăratului cu Ierusalimul aici pe pământ. Acesta este un gând important pentru noi, care nu are nimic de-a face cu binecuvântările noastre ca și credincioși ai Adunării. Pe de o parte, ca membri ai Împărăției, trebuie să înțelegem că, în acest timp, Ierusalimul este o văduvă și nu este recunoscut de Dumnezeu și, prin urmare, noi nu am intrat în legătură cu Dumnezeu prin faptul că am devenit israeliți. În Vechiul Testament, dacă cineva dorea să primească promisiunile lui Dumnezeu, trebuia să devină un „israelit”, un prozelit. În timpurile moderne, Dumnezeu nu are nicio legătură cu Israelul, așa că situația este acum inversă. Dacă un israelit vrea să fie mântuit, trebuie tocmai să părăsească Israelul. El trebuie apoi, așa cum spune Petru în Faptele apostolilor 2.40, să fie salvat dintr-o generație perversă. El trebuie să fie chemat afară din staulul de oi de către Domnul Isus (Ioan 10). Dumnezeu nu are nicio legătură cu Ierusalimul în acest moment. Pe de altă parte, trebuie să înțelegem și faptul că în viitor Dumnezeu va accepta din nou Sionul ca mireasă și că toți credincioșii din actuala familie vor fi atunci socotiți ca fiind copii pentru Ierusalim. Deși Dumnezeu nu are nicio legătură cu Ierusalimul în prezent, este totuși adevărat că „mântuirea este de la iudei” (Ioan 4.22). Mântuirea noastră a venit din Israel și chiar datorăm, într-un fel, împăcarea noastră faptului că

Ierusalimul este respins: „Prin căderea lor, a venit mântuire pentru națiuni ... pierderea lor, bogăție pentru neamuri ... lepădarea lor, împăcarea lumii” (Romani 11.11-15).

Pentru a clarifica aceste două laturi, citez mai întâi Galateni 4; există și o întrebare cu privire la acest aspect. Acolo, într-adevăr, vedem, pe de o parte, că ne negăm statutul de creștini atunci când ne întoarcem la Lege, la cea sub care Ierusalimul pământesc a fost subjugat din timpuri străvechi și care a devenit în cele din urmă cauza poticnelii sale. Căci Romani 9 spune: De ce nu a ajuns Israel la dreptate? Pentru că a vrut să primească această dreptate prin faptele Legii. Israel s-a poticnit de această Lege, și orice creștin credincios, care se întoarce la Lege, își abandonează poziția pe care o are și nu înțelege că Dumnezeu nu are nimic de-a face cu Ierusalimul din timpul prezent. Pe de altă parte, orice credincios care nu recunoaște că Dumnezeu se va lega din nou cu Ierusalimul în viitor nu a înțeles cea de-a doua învățătură a acestui pasaj, și anume că Dumnezeu îl va socoti Ierusalimului ca pe un copil. Așa de mult prețuiește Dumnezeu această cetate! În Galateni 4.21-28 se spune:

- **Galateni 4.21-28:** Spuneți-mi, voi, care doriți să fiți sub lege, nu ascultați de lege? Pentru că este scris că Avraam a avut doi fii: unul din cea roabă și unul din cea liberă. Dar cel din femeia roabă a fost născut după carne, iar cel din femeia liberă, prin promisiune; lucrurile acestea sunt spuse în pilde, pentru că acestea sunt două legăminte: unul de la Muntele Sinai, născând pentru robie, care este Agar. Pentru că Agar este Muntele Sinai, în Arabia, și corespunde Ierusalimului de acum, și ea este în robie cu copiii ei; dar Ierusalimul de sus este cea liberă, care este mama noastră. Pentru că este scris: „Bucură-te, tu, cea stearpă, care nu naști! Izbucește de bucurie și strigă, tu, care nu ai durerile nașterii! Pentru că mulți sunt copiii celei părăsite, mai mulți decât ai celei care are soț“. Iar voi, fraților, sunteți copii ai promisiunii, ca Isaac.

Vedem aici că au existat și există încă două principii, prin care Dumnezeu stă în legătură cu omul. Dumnezeu i-a făcut lui Avraam o promisiune necondiționată în har, pe care o va și împlini cu siguranță, tocmai pentru că nu a pus nicio condiție: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine!” (Geneza 12.3). Galateni 3 ne învață cum poate Dumnezeu să îplinească această promisiune, în ciuda faptului că toate națiunile, și Israel în special, s-au îndepărtat de El. Acest lucru este posibil datorită noii formulări pe care o găsim în Geneza 22.18: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului”. Urmașul lui Avraam este Isaac, adică fiul și moștenitorul pe care tatăl l-a jertfit pe Moria. Aceasta înseamnă că promisiunile făcute lui Avraam nu se pot împlini decât datorită a ceea ce a realizat Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, pe cruce. Aceasta este baza pe care Dumnezeu poate împlini aceste promisiuni, pentru că în Galateni 3.16 se spune că urmașul este Hristos. Acolo avem cheia.

Dar înainte ca promisiunea să se îplinească în Hristos, trebuiau să treacă mai mult de o mie opt sute de ani și se putea întâmpla (și s-a întâmplat) ca Israel să se mândrească în legătură cu promisiunea, fără să-și dea seama că erau păcătoși în fața lui Dumnezeu, că nu puteau primi această promisiune decât prin har și că era nevoie chiar de o jertfă pe Moria. Mai mult, pentru a împiedica poporul să devină arrogant în acest fel, Dumnezeu i-a dat poporului Legea. Nu în locul promisiunii, spune Galateni 3.17-19, ci *în plus* față de ea! *Dumnezeu* a menținut promisiunea, dar a adăugat Legea, pentru a-i ține sub disciplină până la venirea lui Hristos (și în El promisiunea), astfel încât ei să poată vedea întotdeauna în Lege că au pierdut orice

drept la promisiune. Dacă ar fi primit promisiunea, aceasta nu ar fi fost decât har. Adică, până la venirea lui Hristos, Ierusalimul era sub jugul Legii, astfel încât, dacă acum un creștin vrea să se întoarcă sub Lege (și acesta este un punct de vedere teribil, pentru că toți cei care se pun sub Lege „sunt sub blestem”, spune Galateni 3.10, fie că sunt credincioși sau necredincioși), trebuie să experimenteze blestemul Legii, fie în căile guvernamentale ale lui Dumnezeu aici pe pământ, fie până în veșnicie, dacă este vorba de un necredincios. Legea nu poate aduce nimic altceva decât blestem. Nu pentru că Legea este rea, ci pentru că inimile noastre sunt rele prin natura lor. De aceea, nu există loc pentru noi în Ierusalimul pământesc, căci acesta corespunde, așa cum se spune aici, Muntelui Sinai. Muntele Sinai este o amintire a Legii, care a fost dată acolo. În Evrei 12.18 se spune că un foc a ieșit din munte, pentru că numai astfel Dumnezeu Se putea revela poporului ca un Judecător drept și în sfințenie. Așadar, ei stăteau acolo ca păcătoși în fața lui Dumnezeu, iar Dumnezeu le-a dat Legea pentru a le dovedi aceasta. Muntele Sinai este pus pe aceeași treaptă cu Agar. Agar era o sclavă, cea care nu era liberă. Deci ea se afla sub o lege și astfel l-a născut pe Ismael. Agar corespunde Muntelui Sinai și Ierusalimului pământesc. Dar credincioșii din această epocă nu sunt sub Lege, ci au primit harul promisiunii. Legea și-a avut misiunea până la venirea promisiunii (Galateni 3.23-25); dar când a venit promisiunea, misiunea Legii a luat sfârșit și promisiunea s-a extins asupra tuturor celor care, prin credință, au acceptat această promisiune. Din fericire, Legea a fost limitată la un singur popor, deoarece Legea este un lucru teribil pentru omul natural. Dar la fel de fericit a fost și faptul că Dumnezeu nu a limitat promisiunea care s-a împlinit, ci spune: „Harul lui Dumnezeu s-a arătat, aducând mântuire tuturor oamenilor” (Tit 2.11). Dumnezeu a extins harul la toți și toți pot primi acum acest har, nu prin faptele Legii (Legea doar arăta că nu puteam câștiga promisiunea), ci prin credință (Galateni 3.2,5,14,22-26). Așadar, am ajuns acum la vremea credinței, iar acesta este Muntele Sion în sensul său spiritual. Într-adevăr, în Evrei 12, apostolul spune că nu am venit la muntele Sinai (deci nu suntem în legătură cu Dumnezeu pe baza faptelor Legii), ci „la muntele Sion și la cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul cel ceresc” (Evrei 12.22), „Ierusalimul de sus” (Galateni 4.26). Acestea sunt aceste principii cerești de har, aceste promisiuni cerești, pe care Dumnezeu le-a împlinit din ceruri în urmașul lui Avraam, adică în Hristos. Prin aceasta Avraam a devenit nu numai tatăl celor circumciși, al celor care aparțin lui Israel prin circumcizie, ci și tatăl celor necircumciși. Romani 4 ne învață că Avraam este tatăl tuturor credincioșilor, pentru că în starea sa de necircumcizie a crezut în Dumnezeu, iar acest lucru i-a fost socotit ca neprihănire. Prin urmare, deși nu suntem israeliți, noi, tu și cu mine, suntem copiii lui Avraam cel netăiat împrejur și am primit promisiunea, pe care a dăruit-o Dumnezeu. Nu avem voie să punem Adunarea în asta; Adunarea este mult mai mult decât asta. Aici este vorba doar de faptul că, atunci când Israel a stricat totul prin faptele Legii, Dumnezeu a împlinit ulterior promisiunea nu numai față de Israel, ci și pentru toți cei dintre popoare, care au fost justificați prin aceeași credință ca și Avraam cel netăiat împrejur.

Acum vine miracolul lui Dumnezeu. În versetul 27 se afirmă:

- **Galateni 4.27:** Pentru că este scris: „Bucură-te, tu, cea stearpă, care nu naști! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu ai durerile nașterii!”

Aceasta nu este, așa cum se crede în mod eronat, o aluzie la Sara, care era și ea stearpă și totuși a născut, ci, așa cum reiese din Isaia 54, este o referire la Ierusalim. Oricine se leagă în

prezent cu Ierusalimul *pământesc*, punându-se sub incidența Legii, se pune și el sub blestemul Legii și neagă poziția creștină. Dar este la fel de adevărat că toți credincioșii din epoca actuală vor fi socotiți ca fiind copii ai Ierusalimului, când „Ierusalimul de sus” (aceste principii de har, cerești) va coborî la Ierusalimul pământesc, care atunci Îl va accepta pe Mesia, va veni la credință și va primi promisiunea. Ierusalimul pământesc va spune atunci: „Cine mi i-a născut pe aceștia, pentru că îmi pierdusem copiii și eram stearpă?” (Isaia 49.21). Acest lucru se referă în primul rând la credincioșii din cele zece și din cele două seminții, dar aici vedem că Duhul Sfânt îl extinde categoric la toți credincioșii din popoarele din epoca actuală. Suntem noi conștienți de faptul că suntem socotiți copii pentru Ierusalimul pe care Dumnezeu îl va lua ca soție în viitor? Suntem noi conștienți, că nu numai credincioșii din Vechiul Testament sunt invitați la nunta noastră din ceruri (Apocalipsa 19), ci și că noi, pe de altă parte, vom fi invitați la nunta de pe pământ, unde Domnul Isus se va întoarce și se va „căsători” cu Ierusalimul? Acesta este Ierusalimul, de care Dumnezeu a trebuit să se despartă, dar care va fi reunit cu El! Atunci vom fi invitați aici, pe pământ, la ospățul de nuntă, pe care El îl va celebra cu Sionul.

Există, bineînțeles, și o mare diferență. Cu siguranță, noi, ca și Israel, am devenit copii ai promisiunii, și asta prin credință. În aceasta, deci, există o concordanță. „Mântuirea este de la iudei” (Ioan 4.22); noi vom fi socotiți ca aparținând Ierusalimului. Dar vedem și diferențe infinite, atunci când includem Adunarea. Acesta este celălalt aspect al adevărului, care, cu regret, este adesea neglijat, mai ales în cercurile bisericesti. Căci cu siguranță este așa, și niciodată nu vom reflecta suficient la faptul că am devenit părtași la promisiunea făcută lui Avraam. Dar cine ar putea uita că, pe lângă și dincolo de aceasta, am primit promisiuni mult mai glorioase? Pentru a clarifica acest lucru, să ne întoarcem la Epistola către Efeseni, pentru că există și o întrebare în acest sens. Așadar, acum eu nu vorbesc despre concordanțele dintre noi, ca Adunare a acestei epoci, și credincioșii din zilele trecute, ci vorbesc despre diferența dintre Adunare ca mireasă a Mielului și rămășița ca mireasă a Împăratului. Cel care a pus întrebarea subliniază că în Efeseni găsim în special relația de dragoste dintre Domnul Isus și Adunarea Sa; în această epistolă cuvântul „dragoste” apare frecvent. Aici, ca și în Cântarea Cântărilor, este descrisă o relație frumoasă între o mireasă și un mire, și anume între Domnul Isus și Adunare. Dar dacă urmărim cuvântul „dragoste” în această epistolă (voi da câteva exemple), vedem într-adevăr ce diferență uriașă există între relația pe care ni se permite să o avem cu Domnul prin har și cea pe care o va avea rămășița cu El din viitor. Și ce relație fericită va fi chiar și numai aceasta! Am văzut în Cântarea Cântărilor cât de încântați sunt atât mireasa, cât și mirele în relația lor intimă. Aceasta este descrisă într-un mod atât de glorios, pe care nu îl găsim nicăieri, nici măcar în Noul Testament. Am spus și *de ce* nu găsim o astfel de descriere în Noul Testament, de ce nu avem acolo o carte precum Cântarea Cântărilor, și anume pentru că nu avem nevoie de ea. Prin Duhul Sfânt suntem capabili să producem în noi înșine astfel de sentimente pentru Domnul Isus și, prin urmare, nu avem nevoie de o carte scrisă pentru a exprima aceste sentimente. Nu avem nevoie nici de psalmi nou-testamentali, pentru a ne exprima sentimentele noastre în fața lui Dumnezeu. Noi posedăm Duhul lui Dumnezeu, care lucrează aceste sentimente în inimile noastre. Dar dacă vrem cu adevărat să comparăm o carte din Noul Testament cu Cântarea Cântărilor, atunci intră în discuție Epistola către Efeseni.

De exemplu, citim în Efeseni 1.3,4:

- **Efeseni 1.3,4:** Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cerești, în Hristos; după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste;

Vezi tu marea diferență? Este adevărat că ne bucurăm de roadele a ceea ce Dumnezeu i-a promis lui Avraam. Dar cât de vechi sunt aceste promisiuni? Avraam a trăit cu aproximativ o mie nouă sute de ani înainte de Hristos, deci cu aproape patru mii de ani în urmă. Și cât de vechi sunt promisiunile despre care se vorbește aici - promisiuni de dinainte de întemeierea lumii. Tit 1.2, de exemplu, spune că Dumnezeu a promis viața veșnică înainte de timpurile eterne. Cui ar fi putut Dumnezeu promite ceva înainte de toate timpurile? Atunci nu existau nici îngeri, nici oameni. Însă atunci Dumnezeu a promis Fiului Său să-L dăruiască ca viață veșnică copiilor oamenilor. Acest lucru nu poate fi comparat cu ceea ce va primi rămășița de la Domnul Isus în viitor. A fi ales de la întemeierea lumii este partea celor care vor intra în Împărăție: „Veniți, binecuvântați Tatălui Meu, moșteniți Împărăția pregătită pentru voi de la întemeierea lumii” (Matei 25.34). Din aceștia face parte și rămășița. Dar este cu totul altceva să fii ales *dinainte* de veșnicie; ales nu pentru a avea un loc de binecuvântare aici pe pământ („cei blânzi vor moșteni Împărăția”; Matei 5.5), ci pentru a poseda binecuvântări spirituale în locurile cerești, ales (așa cum se spune aici) „ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste”. Aceasta înseamnă, aleși să primim „natura divină” (2. Petru 1.4), care este lumină și dragoste, pentru ca „să devenim lumină în Domnul” (Efeseni 5.8), adică sfinți și fără vină, căci acestea sunt însușirile luminii; dar apoi sfinți și fără vină *în dragoste*, pentru că Dumnezeu Însuși este dragoste. Acest lucru nu se poate spune despre un credincios din alte epoci. Desigur, rămășița din Cântarea Cântărilor poate ști că este subiectul dragostei Mirelui, dar aceasta nu este același lucru cu a fi sfânt și fără vină „înaintea lui Dumnezeu în dragoste”.

Aceasta este partea Adunării, pe care o găsim aici.

- **Efeseni 1.5,6:** El ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda gloriei harului Său, în care ne-a făcut plăcuți în Cel Preaiubit.

Coloseni 1.12,13 spune că suntem făcuți capabili să avem parte de moștenirea sfinților în lumină și că suntem mutați în Împărăția Fiului dragostei Sale. Rămășița din Cântarea Cântărilor nu are această parte. Ei vor străluci ca neprihăniți în Împărăția Tatălui lor și a Fiului Omului pe pământ, dar nu sunt mutați în Împărăția cerească a Fiului dragostei lui Dumnezeu. Ca Fiul Omului, El va fi cunoscut pe pământ, dar ca Fiu, care este subiectul întregii dragoste a Tatălui, Îl vor cunoaște credincioșii în cer. Rămășița nici nu este făcută plăcută în Cel Preaiubit, așa cum este cazul aici, la Adunare. Când Dumnezeu Îl privește pe Domnul Isus, inima Lui nu poate decât să se reverse de dragoste pentru această Persoană preaiubită, nu numai pentru că este Fiul Tatălui, ci și pentru tot ceea ce a fost aici pe pământ, mai ales pe cruce. Nu este oare foarte uimitor gândul că suntem făcuți plăcuți în Cel Preaiubit (Efeseni 1.6)? Când Dumnezeu ne vede, ne vede în Hristos și are aceleași sentimente în inima Sa ca atunci când Îl privește pe Fiul Său iubit. Acesta este locul pe care îl ocupăm. Israel nu poate obține niciodată un loc mai înalt decât cel pe care l-a primit Împăratul: este un loc de domnie asupra acestui pământ și numai pentru o mie de ani. După aceea, Domnul Isus dă Împărăția

înapoi lui Dumnezeu. Poziția cea mai înaltă a rămășiței din Cântarea Cântărilor este că ea va fi împărăteasa de la dreapta Lui, stând acolo îmbrăcată în aur fin de Ofir. Dar o poziție mai înaltă decât aceasta pământească, nu va primi niciodată rămășița. Noi, dimpotrivă, suntem făcuți plăcuți în Cel Preaiubit Însuși, în tot ceea ce este El pentru inima lui Dumnezeu, datorită a ceea ce El a realizat pe pământ. Toate meritele crucii Sale, toată răsplata pe care a primit-o de la Dumnezeu, după ce a împlinit lucrarea de glorie, Dumnezeu ne-o socotește nouă. Neprihănirea, pe care o va primi Israelul, se bazează cu siguranță pe cruce; într-adevăr, toate binecuvântările pe care le va primi sunt o consecință a acestei cruci. Dar putem ști despre cruce că Dumnezeu a fost glorificat în mod suprem și că Domnul Isus a primit gloria, pe care o avea ca Fiul veșnic al lui Dumnezeu, acum ca Om, și că nu a reținut nimic din ea, ci ne-a dat toată această glorie (Ioan 17.22). Acesta este privilegiul numai al Adunării, și pentru acest privilegiu suntem aleși, nu de la întemeierea lumii, cum a fost Israel, ci de dinainte de întemeierea lumii.

Efesenii 3.17 confirmă aceasta:

- **Efesenii 3.17:** ... pentru ca Hristos să locuiască prin credință în inimile voastre, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste.

Ce cuvinte mărețe! Înrădăcinați și întemeiați în dragoste. Aceasta este temelia noastră; rădăcinile noastre s-au afundat adânc în dragostea Lui și în ceea ce a realizat dragostea Lui. Domnul Isus locuiește în inimile noastre. El nu locuiește în acest fel la rămășiță. Ei nu au Duhul Sfânt, pentru a înțelege gândurile lui Dumnezeu. Mirele nu locuiește în inimile lor. În inimile noastre, însă, Hristos locuiește personal prin Duhul Sfânt, și asta prin puterea credinței. Prin Duhului Sfânt și prin Cuvântul lui Dumnezeu revelat pe deplin, El vrea să crească tot mai mult în inimile noastre, până când vom ajunge la creșterea deplină, adică până când Îl vom vedea pe Domnul Isus în măreția Sa, așa cum a fost descoperit cu adevărat de Dumnezeu (Efesenii 4.13). Atunci vom cunoaște pe deplin dragostea Lui (Efesenii 3.19) și vom înțelege împreună cu toți sfinții care este „lărgimea, lungimea, înălțimea și adâncimea” acestei dragoste (Efesenii 3.18). Acest lucru se referă la Efesenii 3.10 și 11, unde găsim planul lui Dumnezeu cu privire la Adunare. Aceasta se referă la minunatele planuri ale lui Dumnezeu, despre care rămășița din necazul cel mare nu știe nimic și despre care nu va ști niciodată nimic, nici măcar în Împărăția Milenară. Căci rămășița nu va avea niciodată pe Duhul Sfânt locuind în ea, pentru a putea pătrunde aceste gânduri. Nouă înșine ne este greu să facem acest lucru în practică, dar putem să creștem spiritual pentru a înțelege care este întreaga dimensiune a acestui plan, în virtutea căruia Dumnezeu a împlinit toate acestea în noi. Aceasta este „dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să fiți umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efesenii 3.19). Ce loc este pentru noi în această dragoste și ce contrast este aceasta cu toate gloriile pe care le va primi rămășița! Cât de mult depășesc binecuvântările noastre pe ale rămășiței!

În cele din urmă, în Efesenii 5, citim în primele versete:

- **Efesenii 5.1,2:** Fiți deci imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți, și umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă.

Israelii nu pot fi imitatori ai lui Dumnezeu ca niște copii iubiți, pur și simplu pentru că nu sunt copii ai lui Dumnezeu. Ei sunt iubiți de Dumnezeu, dar numai noi cunoaștem relația de filiație cu Tatăl, pentru că am crezut în Numele Domnului Isus, care este viața. Prin urmare, noi am primit dreptul de a ne numi „copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1.12). Noi am „primit Duhul de înfiere”, pe care Israel nu-l va primi niciodată; acest Duh dă mărturie în inimile noastre cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu și că putem să-L numim pe Dumnezeu „Ava, Tată!” (Romani 8.15). Numai noi, deci, putem umbla în această relație, pentru că am fost aduși la Dumnezeu în ea. Ce diferență mare este aceasta față de poziția rămășiței care, până în momentul în care Domnul Isus se va întoarce, nu va avea niciodată siguranța deplină că Dumnezeu i-a primit și le-a iertat păcatele. Numai când Domnul Isus va reveni pe pământ vor vedea aceasta; numai când El Se va întoarce ca Mare Preot din Locul Preasfânt vor primi dovada că păcatele lor au fost îndepărtate (compară cu Daniel 9.24). Numai atunci se va aduce „dreptatea eternă” și „se va pune capăt păcatelor” lor, nu înainte. Ei nu vor fi niciodată copii preaiubiți, nici măcar după acel moment. Ei nu au cunoștința deplină a dragostei lui Hristos, care S-a jertfit pe Sine în întregime, pentru că nu au Duhul, numai prin care ei ar putea privi întreaga dimensiune a lucrării lui Hristos. Această lucrare, de altfel, se referă mai mult la Adunare. El „a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși *pentru ea*” (Efeseni 5.25,26). Nu numai că a făcut acest lucru pe cruce, dar acolo El Se dă pe Sine Însuși ca Mare Preot înaintea lui Dumnezeu și ca Apărător la Tatăl zi și noapte pentru noi, pentru a ne curăța și sfinți prin spălarea cu apă prin Cuvânt. Israel nu știe nimic despre aceasta. Cred că putem spune, că El va sluji ca Mare Preot și pentru poporul lui Israel (Apocalipsa 8.3,4), dar ei nu știu că El îndeplinește această slujbă pentru ei acolo; deci nu-L cunosc. Numai când El Se va întoarce vor ajunge la pace și odihnă deplină. Ce diferență mare față de poziția noastră! Noi nu trebuie să ne petrecem pelerinajul ca străini în nesiguranță, ci în pacea și siguranța unei lucrări împlinite și în siguranța că El este acolo sus zi și noapte, pentru a Se dedica pe Sine Însuși pentru noi, pentru a mijloci pentru noi, pentru a ne sfinți (adică pentru a ne pune deoparte) și pentru a ne curăța prin spălarea noastră cu apa Cuvântului.

Ce har minunat că noi nu am devenit doar supuși în Împărăție (deși acest lucru este important și adesea trecut cu vederea), ci că El a iubit Adunarea, așa cum soții trebuie să-și iubească soțiile. Astfel, Adunarea a devenit soția Lui. În timpul în care El a trebuit să pună la o parte mireasa din Israel, aici, ca Miel înjunghiat, El are o mireasă, cu care se va uni la Nunta Mielului. Atunci Adunarea va deveni într-adevăr soția Sa (Apocalipsa 19), unită cu El pentru totdeauna, pentru a se întoarce aici pe pământ ca soție a Sa, ca Noul Ierusalim (Apocalipsa 21). Acesta nu este Ierusalimul ceresc din Galateni 4 și Evrei 12. Tocmai am văzut că Ierusalimul ceresc este o referință simbolică la baza pe care suntem aduși la Dumnezeu, și anume împlinirea cerească a promisiunii în Hristos. El a coborât pentru a ne dăruia această promisiune, iar noi putem avea parte de ea prin credință. Noul Ierusalim suntem noi înșine, adică Adunarea, care se va coborî din cer ca o mireasă (împodobită pentru soțul ei) și ca o cetate (Apocalipsa 21.2,9,10). Acesta va fi și momentul în care Ierusalimul pământesc va fi restabilit. Când Împărăția Milenară va fi început, noul Ierusalim se va coborî din cer, nu pentru a veni pe pământ (nu citim asta nicăieri), ci pentru a domni peste acest pământ din cer. Apoi, aici pe pământ, în același timp, vechiul Ierusalim va fi restabilit și Dumnezeu va primi acest oraș.

Atunci se va împlini ceea ce citim în continuare în Osea 2. Când Dumnezeu a spus că nu mai

punea recunoaște Israelul în acest timp (că el nu este soția Lui și că El nu este soțul ei) și că trebuie să-l alunge, pentru că a curvit, El a anunțat că va veni un timp când se va ocupa de el, așa cum spune începând cu versetul 14:

- **Osea 2.14-23:** „De aceea, iată, o voi ademeni și o voi duce în pustiu și voi vorbi inimii ei. Și de acolo îi voi da viile ei, și valea Acor ca ușă a speranței; și va cânta acolo ca în zilele tinereții ei și ca în ziua când s-a suit din țara Egiptului”. „Și va fi așa: în ziua aceea”, zice Domnul, „Îmi vei zice: «Soțul meu» și nu Mă vei mai numi: «Stăpânul meu»”. „Pentru că voi îndepărta numele baalilor din gura ei și nu vor mai fi amintiți pe numele lor. Și în ziua aceea voi face legământ pentru ei cu fiarele câmpului și cu păsările cerurilor și cu târâtoarele pământului și voi zdrobi din țară arcul și sabia și războiul; și-i voi face să locuiască în siguranță”. „Și te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; și te voi logodi cu Mine în dreptate și în judecată și în bunătate și în îndurări. Și te voi logodi cu Mine în credincioșie și vei cunoaște pe Domnul”. „Și în ziua aceea voi asculta”, zice Domnul, „voi asculta cerurile, și ele vor asculta pământul. Și pământul va asculta grâul și mustul și untdelemnul, și acestea vor asculta pe Izreel. Și o voi semăna pentru Mine în țară; și Mă voi îndura de Lo-Ruhama și voi zice lui Lo-Ami: «Tu ești poporul Meu!» Și ei vor zice: «Dumnezeul meu!»”

Acum Israel s-a întors în țară și a înființat un stat, dar acest lucru a fost făcut în necredință. Dumnezeu nu poate avea nicio legătură cu acest stat. Riscăm să ne lăsăm prea mult prinși în eforturile israeliene, fără să recunoaștem ce spune Dumnezeu în Isaia 18 și 57: El nu se ocupă de acest popor, El stă pe loc și așteaptă timpul secerișului (judecata) când va străluci asupra acestui popor cu soarele Său arzător și îl va aduce în durerile nașterii, despre care am citit în Mica 4 și 5. *Înainte* și în timpul acestui timp îngrozitor va lua naștere o rămășiță, care în Cântarea Cântărilor (Cântarea Cântărilor 1) își sărbătorește, ca să zic așa, logodna cu Dumnezeul său. După aceea am văzut începând cu Cântarea Cântărilor 2.7 cum a venit „începutul durerilor” (Matei 24.8) și cum Dumnezeu aduce acest popor în exerciții spirituale. În partea a treia a cărții (începând cu Cântarea Cântărilor 3.6), vedem cum mireasa este pregătită de Domnul, ajunge în mari necazuri și cum credința ei este pusă la încercare, pentru a vedea dacă ea va rămâne strâns legată de El. Paznicii cetății o bat. Dar, prin aceasta, ea este adusă mai aproape de Domnul, iar El, la rândul Său, recunoaște ceea ce ea aduce pentru El în această perioadă îngrozitoare. Ea va trebui să simtă lipsa multor binecuvântări, pe care noi le avem: va fi în mare parte un acoperământ pe fața ei, pentru că ea nu va poseda Duhul lui Dumnezeu și nu va avea cunoașterea unei legături sigure cu El și a iertării păcatelor ei. Dar El o va asigura de dragostea Sa și va aprecia afecțiunea, zelul și credincioșia ei chiar și în mijlocul acestor pericole. Ea va ajunge să-L cunoască din ce în ce mai bine, până când va ajunge la această frumoasă descriere din Cântarea Cântărilor 5, unde Îl elogiază în toată frumusețea Sa. Apoi, la sfârșit, găsim o imagine a răscumpărării ei și, de asemenea, a altora, care vor fi introduși în Împărăția păcii: cele douăsprezece seminții și chiar popoarele până la marginile pământului. Apoi, în Cântarea Cântărilor 8, de la versetul 5, urmează ultima parte a cărții, confirmarea finală a binecuvântărilor. În ele ea va recunoaște baza legăturii ei cu Domnul, și anume dragostea Lui până la moarte. Sora mai mică (cele zece seminții) va fi adusă înapoi, iar Solomon va avea din nou o vie printre toate popoarele. Ce timp va fi acesta, când se va împlini tot ceea ce este încă prezentat aici ca viitor, ca o așteptare care privește înainte!

În final vrem să citim ceva despre această împlinire în Isaia 61 și 62, pentru a vedea starea glorioasă în care va ajunge atunci Ierusalimul, când Dumnezeu îl va face din nou soția Sa. Dumnezeu, care va face acest lucru, este Domnul nostru Isus Hristos. El este „Dumnezeu, binecuvântat în veci” (Romani 9.5) și, în același timp, Mesia al poporului Său, care va coborî în această cetate ca Împărat, pentru a se uni cu ea. În Isaia 61, în versetele 10 și 11, rămășița spune:

- **Isaia 61.10,11:** Mă voi bucura mult în Domnul, mi se va veseli sufletul în Dumnezeul meu; pentru că El m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu mantaua dreptății, cum își împodobește mirele capul ca un preot și cum se împodobește o mireasă cu bijuteriile ei. Pentru că, după cum pământul face să răsară lăstarul său și grădina face să crească semănăturile ei, tot așa Domnul Dumnezeu va face să răsară dreptatea și lauda înaintea tuturor națiunilor.

Am găsit acest lucru și în Cântarea Cântărilor 8, unde Solomon nu numai că va avea o vie printre toate popoarele și căpeteniile națiunilor Îi vor aduce roade, dar unde Sionul însuși spune că via lui este înaintea feței lui Solomon și că el își va aduce roadele pentru El. Vedem deci aici că va fi o grădină care va răsări pe pământ pentru Domnul. Apoi Duhul spune:

- **Isaia 62.1-4:** Pentru Sion, nu voi tăcea, și pentru Ierusalim, nu Mă voi odihni, până când se va arăta dreptatea sa ca strălucirea luminii, și salvarea sa, ca o făclie care arde. Și națiunile vor vedea dreptatea ta, și toți împărații, gloria ta. Și vei fi numit cu un nume nou, pe care-l va hotărî gura Domnului. Și vei fi o cunună a frumuseții în mâna Domnului și o diademă împărătească în mâna Dumnezeului tău. Nu te vei mai numi: „Părăsită”. Nici țara ta nu se va mai numi: „Pustiită”. Ci te vei numi: „Plăcerea Mea este în ea”.

Așa cum spune mireasa: „Eu sunt a preaiubitului meu și dorința lui este pentru mine” (Cântarea Cântărilor 7.10), așa spune Domnul Însuși:

- **Isaia 62.4-7:** „Plăcerea Mea este în ea”. Și țara ta: „Măritată”. Pentru că Domnul Își găsește plăcerea în tine și țara ta va fi măritată. Căci cum se căsătorește tânărul cu o fecioară, așa se vor căsători fiii tăi cu tine; și cum se bucură mirele de mireasă, așa Se va bucura Dumnezeul tău de tine. Pe zidurile tale, Ierusalime, am așezat păzitori; nici ziua, nici noaptea, niciodată ei nu vor tă Voi, care vă aduceți aminte de Domnul, nu tăceți și nu-l dați odihnă, până nu va întemeia și până nu va face Ierusalimul o laudă pe pământ.

Tradus de la: [Israel, die Braut Christi?](#)

Extras din *Das Lied der Lieder*, Schwelm (Editura Heijkoop) 1976, pag. 319-356;
după prelegeri din anul 1971.

Traducere: Ion Simionescu